

sagtens nødvendigt — maa og skal lovgives uden om Højre; det er at haabe, at Regeringen vil handle i denne Aand, altsaa i den Aand, hvori Landstingsvalget paa Fyn foregik. Det ærede Medlem fra Otterup (N. C. Rasmussen) syntes ogsaa i sin Tale forleden at være blevet noget mere radikal — det er ogsaa et Resultat af Landstingsvalget. Han var blevet noget mere radikal overfor Højre, idet han i ret kraftige Ord lod Højre vide, at han nok skulde klare sig ved Folketingsvalget uden Højres Hjælp. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han skal blive ved hermed; han skal ikke krybe i et Musehul eller være bange, fordi Højres Ordfører her i Tinget udstøder Trusler mod ham. Og skulde det saa hænde, at det ærede Medlem alligevel ikke kunde klare sig uden Højres Hjælp ved det forestaaende Folketingsvalg, vilde et saadant Valgresultat i Otterup ikke give Højre Sejr, men kun bidrage til at fremme den demokratiske Udvikling og yderligere gøre det af med Historien om det moderate Fyn. — Det var disse Betragtninger, jeg vilde gøre i Anledning af det fynske Landstingsvalg, som vel i øvrigt ogsaa vil komme til at spille en Rolle under de kommende Forhandlinger angaaende Forfatningssagen.

Jeg har dernæst en særlig Sag, som jeg gerne vilde fremdrage. Der er fra flere Sider under denne Forhandling talt om Nødvendigheden af Naturfredning, idet vore smukke Kyster her i Landet efterhaanden afspærres for Befolkningen, og jeg er ganske enig i de Betragtninger, der i saa Henseende er fremsat, navnlig ogsaa i de Udtalelser, det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) fremkom med forleden. Jeg har ofte selv haft Lejlighed til at fremhæve, hvad det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, hvorledes det moderne Menneske mere og mere længes efter og higer ud til Naturen, ud i Skoven, ud til Markerne, ud til Planterne, til Dyrene, til Havet o. s. v. Hvorledes man nu om Dage mærker en Reaktion imod de store Byer, de vældige Stenræker med Glimmer, Glans og Overdaadighed paa den ene Side og med Fattigdom og Sammenstuvning af mange Mennesker i elendige Rum, i høje, lysforladte Kaserner paa den anden Side. Disse ofte forfærdende Forhold gør Mennesker kedede af de store Byer med de snevre Forhold og driver dem bort, ud i Naturen, ud til Landet, ud i Skoven, ud til Havet, ud til den friske Luft. Man ser det paa mange Maader nu om Dage. Man ser det paa det meget stærkt forøgede Turistliv, hvor Folk,

der ellers har Raad til at rejse under mere luksuøse Forhold paa første Klasse paa Jernbane og Dampskib, lige som Haandværkssvenden tager Staven i Haand og Ranslen paa Nakken og vandrer fra Land til Land, fra Sted til Sted, for at komme bort fra Byen og ud i Naturen. Vi ser det Sommer søndagene, naar Solen staar højt paa Himlen, hvorledes Hundredtusinder i vort Land til Fods, pr. Cykle, pr. Vogn, pr. Jernbane, pr. Dampskib drager bort fra den store, lumre By ud i Skoven, ud i Naturen, ud, hvor de kan faa frisk Luft, og vi ser navnlig ved de større Byer, hvorledes der rejser sig store Arbejderkvarterer med smaa Villæer, hvor Familier fra Byen kommer til at bo meget bedre end i selve Byen. Det er en Bestræbelse, som jeg haaber vil blive yderligere støttet fra Rigsdagens Side, navnlig ved Initiativ fra den højtærede Finansminister, som vi forhaabentlig kommer til at forhandle med herom i Finansudvalget i Aar. Vi kan se det paa de store Arealer, som Byerne udlægger til Kolonihaver, som ikke blot er til Nytte, men ogsaa til Adspredelse for de Smaa familier, der lejer dem. I det hele forekommer det mig, at man ser saa mange Udtryk for Ønsket om at komme bort fra Byerne og tilbage til Naturen, at der er den allerstørste Grund til netop for Tiden at tage de mest kraftige Forholdsregler for at frede Naturen og gøre den tilgængelig for de flest mulige Mennesker.

Men naar jeg nu har sagt dette, vil jeg ogsaa sige, at man paa den anden Side ikke maa drive det saa vidt, at man kommer til at afspærre Naturen for dem, der har deres Erhverv der. Det gælder Agerjorden, hvad vi saa ofte har talt om paa Rigsdagen; men det gælder ogsaa Havet, og derom vilde jeg gerne sige et Par Ord, som navnlig skulde være henvendt til den højtærede Landbrugsminister. I 1906 vedtog vi her paa Rigsdagen en Kystsikringslov, og det fremhævedes udtrykkelig under Forhandlingerne om denne Lov, at den blot skulde være Kysten mod Ødelæggelse, men ikke gribe dybere ind end nødvendigt i de Menneskers Forhold, som søger deres Erhverv som Stenfiskere. Jeg tror ikke, den Lov har svaret til, hvad den saaledes lovede. Afgørelsen af, hvilke Kyststrækninger der skal fredes, blev lagt i Hænderne paa en Kystkommission, og denne Kommission kan, naar den ønsker det, paabyde Kystsikring, hvor den mener det er nødvendigt; men den kan ogsaa give vedkommende Bjer af Kyststrækningen Ret til at borttage Sten, medens Stenfiskerne holdes borte fra det